

Hay mình lấy nhau em nhé?

- Hay mình lấy nhau em nhé?

Tôi nhìn anh, không quá ngạc nhiên. 26 tuổi, tôi cần một người yêu khi xung quanh bạn bè độc thân chẳng còn nhiều. Cần nhưng chưa thực sự muốn. Cần để khi ai hỏi có người yêu chưa? Lúc trả lời, bớt phải nghe mấy tiếng: Ế, kén chọn vừa thôi... Anh 32 tuổi, cái tuổi cần có một gia đình. Anh có nhà, có xe, có công việc ổn định, biết tặng quà vào những dịp lễ tết đón đưa, biết quan tâm đúng mực, vừa vừa không thái quá.

Tôi nhận lời yêu anh sau những tháng café rải rác khắp Hà Nội, truyện trò, tâm sự, sẻ chia. Vắng anh cũng thấy thiếu. Giống một tình yêu, có điều hơi thiếu mùi say đắm. Nhưng người ta chẳng nhắc nhở tôi rằng, say đắm chỉ tồn tại vào những tháng đầu, khi người ta còn đang chết ngộp trong mớ cảm xúc mới về nhau.

- Mình lấy nhau đi, tìm hiểu thế đủ rồi em ạ! - Anh nói vội sau những nụ hôn dài mê mải. Tôi ngất ngây trong hạnh phúc tràn đầy.

Tình yêu thời sinh viên, chưa ám mùi bon chen thường nhật, chưa có bóng dáng của nhà, của xe, của công việc ổn định, của gia đình. Thế mà tình yêu đầu rồi vẫn phải xa nhau. Café ngày vắng, hoang hoải đến tê lòng.

- Uhm, hay là mình lấy nhau?

Tôi không biết đang tự hỏi mình hay trả lời anh. Café ngày vắng, 2 đứa ngồi lặng thinh, hỏi người đối diện, hỏi lòng, hỏi bố mẹ hay đang hỏi bạn bè? “Lấy nó đi còn gì, yêu nhau cả năm trời, mà hai đứa cũng hợp, điều kiện lại đủ cả rồi.”

Anh cũng như tôi, đã có một tình yêu đầu nồng nức, nhưng ngọt ngào, ấm áp và bền lâu. Chị ấy tóc dài ngang lưng, uốn những lọn sóng lớn mềm mại, chị ấy đưa đôi tay trắng trẻo, hất gọn những đám tóc mai bối rối từ bờ vai trái sang bờ vai phải, nghiêng đầu cười: Chào em!

Tôi không ghen, quả thực không hề ghen. Tôi ngưỡng mộ vẻ dịu dàng, xinh

đẹp từ chị ấy thoát ra, nở một nụ cười thân thiện: Chị là bạn anh Dũng ạ!

Con gái xinh ai mà chẳng thích, tôi cũng thích, còn anh, liệu vẫn thích? Tôi biết về chị qua những tấm ảnh hai người chụp chung, những câu bông đùa vô tình lúc hai đứa cùng gặp bạn bè anh. Anh không giải thích gì nhiều, đưa tôi về, chỉ nói khẽ:

- Chị ấy là mối tình đầu của anh! Tôi nói lỏng vòng tay ngang eo anh, cũng khẽ trả lời:

- Vâng, em biết...

...

Hà Nội những ngày mưa dài, trời ảm đạm, xám ngắt, buồn tênh. Đã lâu tôi không trở về quán cũ, nơi tình yêu đầu tiên của tôi, bắt đầu và kết thúc. Đôi lúc tôi vẫn nhớ những khoảnh khắc ngọt ngào, những giọt nước mắt vội vã, nhớ về anh ấy, người mà tôi đã từng yêu thương vô điều kiện, không tính toán, dù cũng đã vài năm. Nhớ thôi, cảm giác không còn lại nhiều.

Có lẽ Dũng cũng như tôi, cũng nhớ chị ấy đôi lúc, chắc chỉ là đôi lúc như tôi. Tất nhiên rồi, làm sao mà người ta quên nổi, quên hết, quên sạch sẽ, quên trọn vẹn một người, mà thi thoảng trong đời, vẫn còn bắt gặp, người đã từng là một phần không thể thiếu trong cuộc đời.

Tôi chẳng có máu hoạn thư mà ghen với lác đác tin nhắn sau lần gặp gỡ vô tình tại Maxxcafé của chị gửi cho anh. Tôi chỉ im lặng, cho anh biết tôi cảm giác thấy điều gì không ổn.

Điều ngăn tôi nổi điên, tỏ quyền với anh, là bởi tôi chưa thực sự nghĩ tôi yêu anh, còn anh cần một người làm vợ, một người toát lên cái vẻ có khả năng chăm sóc tốt cho gia đình, như tôi. Đã không chắc có phải tình yêu, thì tôi càng chẳng thể làm cái điều mà mọi người yêu có thể.

Tôi lặng lẽ, quan tâm, hỏi han, coi như chẳng biết gì.

- Anh ơi, mệt quá, em sốt rồi, mua cái gì qua cho em ăn nhé!

- Uhm, anh gọi cái gì qua cho em ăn nhé, anh phải đi có việc bây giờ không

qua được, xong việc anh qua với em luôn.

- Vâng.

Ở tuổi 26, tôi tự chăm lo cho bản thân mình rất tốt, nhưng tôi cần được người tôi yêu quan tâm và chăm sóc, tôi muốn thấy mình yếu đuối lúc ở bên anh.

Tôi nằm mơ màng trong căn phòng 20 m², thoảng mùi lavender anh yêu thích, nghe văng tiếng điện thoại trên bàn, tôi vươn tay với, nhìn màn hình, ế oải thừa: Con nghe đây?

Mẹ ngập ngừng ở đầu dây bên kia, tôi đoán được mình sắp phải nghe gì, trong sâu thẳm tôi đã trốn tránh sự rạn nứt này suốt những năm học đại học, tôi không dám tin là tình yêu của ba mẹ, với cái bằng chứng là tôi, mạnh khỏe, trẻ trung, và thành đạt đây, cuối cùng lại cạn vơi, rồi bốc hơi như đám nước lầy sau cơn mưa bị nắng thổi bay không dấu vết. Ba mẹ chia tay không ầm ĩ, ồn ào, không cãi vã, thẳng là một vài sự khó chịu thoáng qua trong đáy mắt hai người, trên mâm cơm ba người trước đây từng đầm ấm. Và im lặng.

Cả mẹ và ba, đều đã tìm ra cho mình một người thay lại tình cảm yêu thương vốn ở đáy lòng mà lâu nay bị những điều vụn vặt của cuộc sống dội tắt. Tôi biết rõ điều đó khi ba mẹ không ngủ chung giường và thường xuyên giữ im lặng lúc có nhau trong gia đình. Tôi dọn ra ở riêng ngay khi kiếm được việc làm ổn định. Tôi mất dần lòng tin vào thứ tình cảm mơ hồ, mỏng manh ấy. Người tôi yêu nhất và cũng yêu tôi nhất cuối cùng cũng bỏ tôi đi vì những điều vụn vặt. Những người tôi tưởng yêu nhau nhất, rồi cuối cùng cũng bỏ nhau đi, xa mãi về hai hướng ngược nhau. Tôi nên tin ai?

Anh!

Nước mắt ngăn dài, tôi phóng xe đến nhà anh, ướt sũng. Hà Nội vẫn mưa đều. Đứng lại một chỗ, chỉ thấy lác đác mưa, đi rồi mới thấy, xa xôi có chùng ấy mà đã mịt mờ, mưa dày hạt, thấm ướt áo. Tôi quên mất anh bảo bận, chỉ nhớ là mình rất cần được ở bên anh, nên nhanh thật nhanh phóng đến. Cảm giác tủi thân mỗi lần ồm, cộng thêm cái trống rỗng lúc mẹ nói: Ba mẹ làm thủ tục ly hôn xong rồi! làm tôi quên. Ấy vậy mà đèn nhà anh vẫn sáng.

Tôi gửi xe trong hầm, lạnh run lập cập, mắt đỏ hoe, nhưng miệng vẫn chuẩn

bị cười, đưa tay bấm chuông cửa, để anh vội vàng hỏi Sao thế? Để anh trách mắng Em đừng cười, ôm vào lòng, giục, Khóc đi em...

Cánh tay tôi buông rơi, chặc hững. Cửa mở rồi, và chị ấy đang cười, nói với vào trong:

- Em xuống siêu thị mua thêm bông anh nhé! À ra họ chuẩn bị xem phim, à ra anh bận có việc với bạn gái cũ. Chị giật mình thấy tôi, bất giác chẳng nói nổi một lời chào cho phải lễ. Tôi đưa tay, vụng về gạt nước mắt, cười:

- Anh Dũng đâu chị? Em định tạt vào mượn cái áo mưa? Nói dối, ai cũng hiểu là nói dối, đã ướt sũng rồi còn áo mưa làm gì. Nói dối...

Anh bước từ trong nhà ra, lặng im. Đáng ra, tôi có quyền căn vặn: Hai người đang làm gì thế? Tại sao anh nói dối tôi? Đáng ra, tôi có quyền khóc lóc, vì thấy mình hụt hẫng, tôi đang đứng ở cửa, như một vị khách không mời. Ai mới là người yêu? Còn ai là người anh muốn lấy làm vợ?

Thế nhưng tôi lại cười, tôi vẫn cười như lúc buồn tôi hay thế. Càng buồn lại càng ham cười. Vả lại, chút sức lực cuối cùng của tôi, cũng đã theo nụ cười chị ấy, rơi xuống nơi nào đó tôi cũng chẳng rõ ở đâu.

Anh chạy đuổi theo tôi, giữ tay, nài giải thích.

- Cô ấy, mới bị anh người yêu bỏ, cộng thêm chuyện bố mẹ ly dị, nên mới tìm đến anh để chia sẻ, em đừng hiểu nhầm.

- Em có hiểu nhầm rằng anh nói dối em không? Em có hiểu nhầm là anh chưa từng quên chị ấy? Em có hiểu nhầm là anh chưa từng một lần thật sự yêu em? Hiểu nhầm anh chỉ yêu em vì anh cần lấy một người làm vợ?

Tôi nói một hơi, bình thản, nhẹ nhàng. Tôi biết rồi mình sẽ mềm rũ những ngày tới, những ngày chỉ nghĩ thôi cũng ứa nước mắt ra được rồi.

- Nói thêm nữa, em đến để báo anh biết, là anh vừa làm cho em rơi vào hoàn cảnh giống hệt như chị ấy. Tôi đội mưa đi, đội mưa về. Bỗng nhiên tỉnh táo lạ, cơn sốt chậpchờn lúc chiều như cũng chẳng còn chỗ chen vào mớ hỗn độn trong tôi. Hà Nội còn mưa dài những ngày tháng 3 lạnh lẽ. Còn tôi khóc dài

mỗi tối, vì chợt nhận ra rằng, dù 26 tuổi, tôi vẫn còn đầy vẹn tình yêu, yêu anh ấy, hóa ra còn nhiều hơn những gì tôi tưởng. Nhưng tôi không định tranh cướp những gì chẳng thuộc về mình, nên tôi lặng thinh chấp nhận những điều mình chẳng muốn.

Anh hẹn tôi ở một quán nhỏ. Mỉm cười: Chào anh!

- Đến dự đám cưới anh em nhé! Tôi sẽ sẵn sàng. Miễn cưỡng nhận tấm thiệp mời đỏ.

- Bất ngờ quá giọng tôi run run, chẳng biết phải nói gì lúc này.

- Em xem thiệp mời đi, và nhất định đến dự nhé! Tôi mở tấm thiệp đỏ, rồi nhìn anh, mắt nhòe nhoẹt nước. Anh ôm siết tôi vào lòng:

- Lấy anh nhé! Không phải hay mình lấy nhau đi nữa, mà là chúng mình lấy nhau đi. Chúng mình nên lấy và chúng mình phải lấy nhau đi em à. Anh có sáu tháng để biết rằng, ngoài vợ, anh cần một người để yêu, và anh biết là anh sẽ khổ sở thế nào nếu thiếu em. Cô ấy chỉ là ảo tưởng về một tình yêu đẹp đã hết, còn em là hiện thực của anh. Anh xin lỗi, xin lỗi bằng cả cuộc đời anh, được không em?